

Arrest

nr. 252 657 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 27 oktober 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 januari 2019.

Verzoekster meldde zich vervolgens niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2. Verzoekster diende op 20 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij op 26 februari 2020 werd gehoord.

1.4. Op 22 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse identiteit te bezitten en u bent geboren op (...) 1987 te Usulután. U heeft een partner J. R., W. E. (O.V. xxx; CG xxx) en twee kinderen J. R., J. M. (O.V. xxx) en J. R., N. A. (O.V. xxx). Van juni 2010 tot juli 2017, woonden jullie gratis in een huis van uw schoonmoeder in El Espino. In de wijk waar u woonde, was de bende MS actief. U was huisvrouw en kwam bijna niet buiten. U was niet politiek actief en kende geen problemen met de autoriteiten. Een neef van uw man is bendelid en werd vermoord. De oom van uw man werd vermoord op 14 december 2015.

Uw partner was busconducteur van december 2010 tot juli 2017 bij het bedrijf van D. C.. Hij betaalde aan de bende "renta" van de bus waarop hij werkte a rato van dertig dollar per maand. In maart of april 2017 werd uw partner bedreigd met een pistool door leden van de bende MS en gevraagd om drugs en wapens mee te nemen. In juni 2017 gebeurde dit opnieuw. Uw partner verliet in juli 2017 El Salvador alleen en vluchtte naar België, waar hij werd erkend als vluchteling op 31 mei 2018.

U verhuisde met uw twee kinderen naar Agua Fria waar u bij uw moeder en twee broers ging wonen van juli 2017 tot oktober 2018. In de buurt waar u woonde, was er niet veel misdaad, maar in de bergen bevinden zich leden van de bende MS waardoor mensen na 18u00 niet buiten kunnen komen. Uw zoon ging in Agua Fria naar school. Binnen de maand nadat uw partner vertrok naar België, zijn benedeleden van de bende MS naar hem komen vragen in El Espino. Zijn oma vertelde u dit en gebood u niet meer buiten te komen. Omdat het geen leven was om binnen te blijven, besloot u El Salvador te verlaten. Midden september kocht u de vliegtickets naar België. U betaalde 3500 dollar voor die tickets. U leende dat geld van uw broer die daarvoor enkele koeien verkocht. U verliet El Salvador op 25 oktober 2018 met jullie kinderen en jullie vlogen naar Spanje, vanwaar jullie met de auto doorreisden via Frankrijk naar België. Op 28 januari 2019 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. U meldde zich vervolgens niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omdat u niet had begrepen dat u dit moest doen. Op 20 september 2019 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw zoon, het paspoort van uw dochter, de geboorteaktes van uw zoon en dochter, de overlijdensakte van de oom van uw man, het tewerkstellingsbewijs van uw man en krantenartikelen over de dood van iemand waarvoor uw man werkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw echtgenoot als busconducteur op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde bedreigingen door de bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken acht het CGVS het mogelijk dat uw partner gevisieerd werd door de bende MS. Echter, voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de bende MS u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgt. U geeft aan geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in El Salvador (CGVS, p. 20). U bent niet politiek actief (CGVS, p. 13). U heeft, naast de bedreigingen door de bende MS gericht aan uw man, geen andere problemen gekend in El Salvador (CGVS, p. 15).

Als reden voor uw vertrek uit El Salvador op 25 oktober 2018 geeft u op dat uw partner twee keer werd bedreigd met een pistool door bendeleden, waarbij ze hem vroegen om drugs en wapens mee te nemen met de bus waarop hij werkte. U stelt echter wel dat u zelf niet rechtstreeks bedreigd werd (CGVS, p. 15). Uw partner vertrok vervolgens in juli 2017 van El Salvador naar België en u verhuisde met uw kinderen van El Espino naar Agua Fria (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u in Agua Fria geen verdere problemen meer heeft gehad (CGVS, p. 15) en dat de bendeleden die uw man hadden bedreigd zich ook niet in Agua Fria bevonden (CGVS, p. 20). In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt u dat u gevaar zou lopen omdat bendeleden na zijn vertrek nog naar hem zijn komen vragen en dat u vreest voor het leven van u en uw kinderen (DVZ, vragenlijst 20 december 2019, p. 1-2 punt 4 en 5). Bij het CGVS geeft u echter te kennen dat de bendeleden naar hem zijn gaan vragen bij zijn grootmoeder in El Espino, op het moment dat u en uw kinderen al in Agua Fria woonden. U stelde dat de bendeleden niet wisten waar u woonde en dat zijn grootmoeder hen dit ook niet verteld heeft. U poneerde dat zij dit niet wisten omdat u nooit buiten kwam (CGVS, p. 22). Nochtans ging uw zoon naar school en konden uw broers en moeder, bij wie u inwoonde (CGVS, p. 7), gewoon gaan werken (CGVS, p. 19). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw beweerde problemen lokaal van aard zijn geweest, gezien u nog een jaar op het adres van uw moeder hebt gewoond zonder persoonlijk problemen met bendes te hebben gekend.

Bovendien rijzen er vragen over uw houding en enkele van uw verklaringen die uw geloofwaardigheid toch wel aantasten. Zo moet er worden opgemerkt dat u na het bewuste incident nog meer dan een jaar

in El Salvador bleef wonen. U argumenteerde dat u eerder geen financiële middelen had om uw vertrek te kunnen bekostigen (CGVS, p. 14) en dat er niet voldoende plaats was in het appartement van uw schoonzus in België (CGVS, p. 16). Nochtans woont u nu samen met uw kinderen in het desbetreffende appartement (CGVS, p. 16). Wat betreft het tekort aan financiële middelen voert u aan dat u wachtte met het vragen van geld aan uw broer (CGVS, p. 14), maar dat u het aan niemand anders kon vragen, behalve hem, voor wie dit veel geld was omdat hij hiervoor zijn koeien moest verkopen en dit heel wat voor hem betekende (CGVS, p. 16). Dit strookt echter niet met de verklaringen dat uw broer geen enkele inkomst haalde uit de koeien en de koeien enkel had voor de kalveren, die ze vervolgens kregen die hij bovendien niet eens verkocht. Uw broer haalde zijn inkomsten uit de visvangst en na de verkoop van die twee koeien had hij nog een koe en twee kalveren over (CGVS, p. 16-17). Ook uw beweringen omtrent de concrete aanleiding voor uw vertrek uit El Salvador overtuigen allerminst. Zo antwoordt u eerst op de vraag wat de concrete aanleiding van uw vertrek was, dat het geen leven was om opgesloten te zijn en nergens heen te kunnen (CGVS, p. 19). Nochtans had u eerder ook over uw leven in El Espino beweerd dat u er bijna niet uit huis kwam (CGVS, p. 9). Wanneer u de vraag nog eens wordt herhaald, stelt u dat u bang was omdat er enkele dagen eerder een familie was vertrokken omdat ze werden afgeperst en dat er een bendelid was gedood in uw buurt. U beweerde te vrezen dat de bendeleden u daarom zouden vinden omdat uw zoon nog naar school wandelde en ze hem gingen zien (CGVS, p. 19-20). Het waren daar evenwel niet de bendeleden waarmee u eerder problemen beweerde te hebben en deze vrees is dan ook uitermate hypothetisch (CGVS, p. 20).

Tenslotte kan gesteld worden dat uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u noch in Spanje, noch in Frankrijk een verzoek voor internationale bescherming in. Op de vraag waarom u geen asiel heeft aangevraagd in Spanje, stelt u dat u dat niet deed omdat uw partner in België was (CGVS, p. 15). Bovendien liet u ook na om naar uw eerste interview bij DVZ te gaan. Uw poging tot verschoning dat u door de taal niet wist dat u ernaartoe moest (CGVS, p. 3), is uitermate zwak, gezien uw partner door dezelfde procedure is moeten gaan. Deze houding ondermijnt de ernst van uw aangehaalde problemen en geeft de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming en doet vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat de door u aangehaalde bedreigingen en de beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming uit af te leiden.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, de paspoorten en geboorteaktes van uw kinderen en het tewerkstellingsbewijs van uw man hebben enkel betrekking op uw identiteit en de professionele bezigheden van uw man. Deze elementen staan in deze beslissing niet meteen ter discussie. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoonlijke toestand, maar op een incident waarvan u zelf stelt dat u daardoor geen problemen hebt (CGVS, p. 22). Over de overlijdensakte van de oom van uw man verklaart u zelf dat u het meegebracht om de algemene situatie in uw land en in uw wijk te tonen (CGVS, p. 5) en dat de problemen die u beweert te hebben enkel de problemen van uw man zijn (CGVS, p. 22). Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming, in casu uw partner J. R., W. E. (O.V. xxx; CG xxx), heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale

beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u aangetekend verstuurd op 5 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, verzoekster meent dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij wijst erop dat haar partner in België erkend is als vluchteling omdat hij geïnterviewd werd door de bende MS in het kader van zijn werk als busconducteur.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. Op 19 februari 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) het profiel van haar echtgenoot als busconducteur op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, de loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om een vrees voor vervolging aan te tonen of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade, deze vrees of dit risico moet *in concreto* worden aangetoond, verzoekster bleef hierover in gebreke; (iii) er dient immers te worden vastgesteld dat de bedreigingen door de bendeleden die verzoekster aanhaalt en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om hieruit een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade af te leiden: (1) verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bende MS haar persoonlijk vervolgt omwille van één van de redenen vervat in de Vluchtelingenconventie, ze gaf aan geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in El Salvador, ze is niet politiek actief en heeft naast de bedreigingen door de bende MS gericht aan haar man, geen andere problemen gekend in El Salvador (2) als reden voor haar vertrek uit El Salvador verwijst verzoekster naar de bedreiging van haar partner door bendeleden, ze stelt dat ze zelf niet rechtstreeks werd bedreigd, na het vertrek van haar partner verhuisde verzoekster van El Espino naar Agua Fria waar zij geen verdere problemen meer kende, de bendeleden die haar man hadden bedreigd bevonden zich ook niet in Agua Fria, de bendeleden zijn naar haar man komen vragen in El Espino bij zijn grootmoeder toen verzoekster met de kinderen al in Agua Fria woonde, de bendeleden wisten niet waar verzoekster woonde en de grootmoeder heeft dit

niet verteld, verzoekster poneerde dat zij dit niet wisten omdat ze nooit buitenkwam, maar haar zoon ging wel naar school en verzoeksters moeder en broers bij wie ze inwoonde, konden wel gaan werken, er kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoeksters beweerde problemen lokaal van aard zijn geweest, gezien ze nog een jaar op het adres van haar moeder heeft gewoond zonder persoonlijk problemen met de bendes te hebben gekend (3) er rijzen vragen over verzoeksters houding en over enkele van haar verklaringen die haar geloofwaardigheid aantasten: over de financiële middelen voor haar vertrek, over de concrete aanleiding voor haar vertrek uit El Salvador (4) verzoeksters houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade gezien verzoekster via Spanje en Frankrijk reisde en daar geen verzoek om internationale bescherming indiende en gezien verzoekster in België naliet om naar haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te gaan, deze houding ondermijnt de ernst van haar aangehaalde problemen en geeft de indruk dat ze eerder een verblijf op het oog had dan bescherming en doet vermoeden dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte (5) de documenten die verzoekster neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen; (iv) het loutere feit een gezinslid te zijn van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor verzoeksters verzoek en geeft haar niet automatisch recht op een beschermingsstatus daar ze geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd zou bestaan; (v) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoekster louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zal worden of het risico loop blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en ze heeft zelf in dit verband geen vrees aangehaald; (vi) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen van haar partner met de bende MS, hij ontvluchtte El Salvador in juli 2017 en werd in België erkend als vluchteling. Toen haar partner uit El Salvador vertrok, verhuisden verzoekster en haar kinderen naar haar moeder en broers in Agua Fria. De oma van haar partner die in El Espino woont vertelde verzoekster dat de bende na zijn vertrek naar haar partner was komen vragen en zei haar om in Agua Fria niet buiten te komen. Het was geen leven om steeds binnen te blijven en toen verzoekster geld kon lenen van haar broer, verliet ze El Salvador.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door haar aangehaalde bedreigingen door de bendeleden en de gevolgen ervan, niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn en lokaal van aard zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er vragen rijzen over de houding van verzoekster en dat enkele van haar verklaringen haar geloofwaardigheid aantasten.

2.3.4.3. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat uit het feit dat zij gedurende een jaar na het vertrek van haar partner door haar verhuis naar Agua Fria geen problemen had met de MS, niet kan worden afgeleid dat de problemen lokaal van aard waren en dat zij geen risico loopt gevisieerd te worden door de bendeleden. Verzoekster benadrukt dat zij door het gedrag van haar partner, die weigerde met de

bende samen te werken wat als een daad van verzet wordt beschouwd, ook het risico loopt aangevallen of bedreigd te worden. Ze wijst erop dat de bendes informatie over personen bewaren en in sommige gevallen verspreiden naar leden van dezelfde bende in andere wijken, wie zich als nieuwkomer in een wijk vestigt kan het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de heersende bende die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Verzoekster wijst erop dat in Agua Fria ook de bende MS actief is en dat uit haar verklaringen blijkt dat ze heel weinig naar buiten ging en dat haar zoon samen met zijn neef en nicht naar school ging, dat ze geen problemen kende met bendeleden is dan ook te wijten aan het feit dat zij zich bijna opgesloten heeft. Verzoekster meent dat echter niet van een persoon verwacht kan worden dat zij zich heel haar leven opsluit om aan een vervolging te proberen te ontsnappen, zulke vrijheidsbeperking is niet conform de menselijke waardigheid. Verzoekster wijst erop dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te zullen ondervinden, verzoekster verwijst in dit verband naar de COI Focus *“El Salvador: retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en 9 januari 2020. Bij een terugkeer zal verzoekster dus het risico lopen om geïsoleerd te worden door de bende MS omwille van het gedrag van haar partner.

De Raad merkt vooreerst op dat het niet volstaat om naar de problemen van verzoeksters partner te verwijzen. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat dit niet volstaat en dat verzoekster zelf een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aannemelijk moet maken en dat zij hierover in gebreke blijft. Verzoekster ontkent niet dat zij, naast de bedreigingen door de bende MS gericht aan haar man, geen andere problemen kende in El Salvador. De commissaris-generaal zet in dit verband pertinent het volgende uiteen:

“Als reden voor uw vertrek uit El Salvador op 25 oktober 2018 geeft u op dat uw partner twee keer werd bedreigd met een pistool door bendeleden, waarbij ze hem vroegen om drugs en wapens mee te nemen met de bus waarop hij werkte. U stelt echter wel dat u zelf niet rechtstreeks bedreigd werd (CGVS, p. 15). Uw partner vertrok vervolgens in juli 2017 van El Salvador naar België en u verhuisde met uw kinderen van El Espino naar Agua Fria (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u in Agua Fria geen verdere problemen meer heeft gehad (CGVS, p. 15) en dat de bendeleden die uw man hadden bedreigd zich ook niet in Agua Fria bevonden (CGVS, p. 20). In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt u dat u gevaar zou lopen omdat bendeleden na zijn vertrek nog naar hem zijn komen vragen en dat u vreest voor het leven van u en uw kinderen (DVZ, vragenlijst 20 december 2019, p. 1-2 punt 4 en 5). Bij het CGVS geeft u echter te kennen dat de bendeleden naar hem zijn gaan vragen bij zijn grootmoeder in El Espino, op het moment dat u en uw kinderen al in Agua Fria woonden. U stelde dat de bendeleden niet wisten waar u woonde en dat zijn grootmoeder hen dit ook niet verteld heeft. U poneerde dat zij dit niet wisten omdat u nooit buiten kwam (CGVS, p. 22). Nochtans ging uw zoon naar school en konden uw broers en moeder, bij wie u inwoonde (CGVS, p. 7), gewoon gaan werken (CGVS, p. 19). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw beweerde problemen lokaal van aard zijn geweest, gezien u nog een jaar op het adres van uw moeder hebt gewoond zonder persoonlijk problemen met bendes te hebben gekend.”

Uit verzoeksters verklaringen blijkt inderdaad dat zij stelde zelf niet bedreigd te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15 en 19), dat zij na het vertrek van haar man uit El Salvador geen problemen meer had (*ibidem*, p. 17 en 19), dat de bendeleden die haar man bedreigd hadden zich niet in Agua Fria bevonden maar in El Espino (*ibidem*, p. 20), dat de bendeleden in El Espino naar haar partner zijn komen vragen een maand na zijn vertrek (*ibidem*, p. 17 en 18), dat deze bendeleden van El Espino niet wisten waar verzoekster woonde (*ibidem*, p. 18) en dat zijn grootmoeder hen dit niet verteld heeft (*ibidem*, p. 18), dat de mensen waar ze woonde (in Agua Fria) niet wisten dat haar man in België was, omdat ze niet veel buiten kwam en omdat ze daar alleen kwam en ze dachten dat ze van hem gescheiden was (*ibidem*, p. 22). Hieruit blijkt dat verzoekster na het vertrek van haar man en wegens haar verhuis naar Agua Fria geen problemen meer kende met de bende die haar man bedreigd had in El Espino. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat haar beweerde problemen lokaal van aard waren en dat ze nog een jaar op het adres van haar moeder heeft gewoond zonder persoonlijk problemen met de bendes te hebben gekend.

Waar verzoekster aanvoert dat zij een risico loopt omwille van het gedrag van haar partner, kan zij dus niet gevolgd worden gezien de bendeleden in Agua Fria niet op de hoogte waren van wie verzoekster was en van het gedrag van haar partner. Waar verzoekster stelt dat zij bij aankomst in Agua Fria het voorwerp kon uitmaken van een onderzoek door de heersende bende die haar situatie zou checken bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong, merkt de Raad op dat uit de informatie die verzoekster in dit verband voorlegt, blijkt dat dit gebeurt bij personen die bij bendes in een negatief daglicht staan.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijzelf in een negatief daglicht zou staan, minstens heeft ze niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden in El Espino wisten dat ze verhuisd was naar Agua Fria. Verzoekster heeft ook niet vermeld dat zij contact heeft gehad met bendeleden in Agua Fria, integendeel ze verklaarde dat de bendeleden daar enkel 's avonds of 's nachts buitenkomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20) en dat de mensen in Agua Fria na 18 uur niet meer buiten kunnen komen (*ibidem*, p. 8). Verzoekster maakt dus op geen enkele wijze aannemelijk dat de bendeleden in Agua Fria op de hoogte zouden zijn van het gedrag van haar man, dat zij daarom in een negatief daglicht zou staan en dat ze haar daarom zouden bedreigen.

Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat zij geen problemen meer kende met de bende MS in Agua Fria omdat zij strenge veiligheidsmaatregelen nam en zich bijna opgesloten heeft.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij in Agua Fria toch soms buiten kwam om haar twee andere broers te bezoeken die op drie minuten wandelen van het huis van haar moeder woonden, zij deed dit twee maal per week en heeft daar nooit problemen mee gehad (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11) en dat haar zoon in Agua Fria te voet naar school ging, samen met twee neven en een nicht en dat zij onderweg naar school nooit problemen hadden (*ibidem*, p. 13). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat al de mensen in Agua Fria niet buiten konden komen na 18 uur. Hoe erg en verwerpelijk deze situatie ook is, dit betrof dus niet verzoekster persoonlijk maar alle inwoners van die wijk. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij zich zulke vrijheidsbeperking die niet conform de menselijke waardigheid is, oplegde om te ontsnappen aan de bende MS. De Raad stelt vast dat iedereen in Agua Fria binnen moest blijven na 18 uur en herhaalt dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat de bendeleden in Agua Fria op de hoogte waren wie haar partner was en waarom zij uit El Salvador was gevlucht. De Raad sluit zich dus aan bij dit motief van de bestreden beslissing en eigent het zich toe.

2.3.4.4. Verzoekster laat het motief ongemoeid dat haar houding -na het incident van haar man bleef ze nog meer dan een jaar in El Salvador wonen- en haar verklaringen over het ontbreken van financiële middelen om haar vertrek te bekostigen en over de concrete aanleiding voor haar vertrek uit El Salvador haar geloofwaardigheid aantasten.

Verzoekster laat evenzeer het motief ongemoeid dat haar houding na haar vertrek uit El Salvador niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lopen van ernstige schade omdat ze noch in Spanje, noch in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en omdat ze naliet om naar haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te gaan.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij deze motieven en eigent ze zich toe.

2.3.4.5. Verzoekster betoogt dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland dat de indruk zal wekken dat zij welvarend is en zo het slachtoffer zal worden van afpersing en het daar vaak mee gepaard gaand geweld.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekster om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van haar vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland -of in El Salvador zelf voor het vertrek- belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen laat verzoekster, die in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees omwille van haar verblijf in het buitenland, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille

van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij bij haar moeder in Agua Fria problemen zou kennen met bendeleden, waaruit kan worden afgeleid dat de vermeende problemen met bendeleden in El Espino van lokale aard zijn. Er zijn verder zoals reeds uiteengezet geen andere concrete indicaties dat zij in het oog wordt gehouden door leden van dezelfde bende in een andere wijk. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofd in Agua Fria een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zou kunnen terugkeren.

Het feit dat zij een periode in België verbleven heeft, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport *“Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van 5 februari 2020 van Human Rights Watch dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, allerm minst aan dat zij behoort tot een groep terugkeerders met een specifiek profiel.

2.3.4.6. Verzoekster stelt dat een hervestiging op een andere locatie in El Salvador haar geen veiligheid kan brengen. In dit verband wijst de Raad erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat de door verzoekster aangehaalde problemen met bendeleden niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden en dat haar beweerde problemen lokaal van aard zijn geweest. Bijgevolg wijst de Raad er volledigheidshalve op dat zich geen hervestiging opdringt.

Waar verzoekster aanvoert dat de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor van vervolging zijn en dat een vorm van verzet tegen hen een uiting van politieke overtuiging is, wordt erop gewezen dat hierboven werd uiteengezet dat verzoekster haar problemen met de bende MS niet aannemelijk maakt, minstens dat de door haar aangehaalde bedreigingen niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit af te leiden, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.7. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeksters argumentatie, ten dele op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert en anderzijds op diverse internetbronnen, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Uit de door partijen ter beschikking gestelde informatie blijkt immers dat het aanwezige geweld

voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen en burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten en de inheemse bevolking.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET